

борис
априлов
*
ДИНДИ
*
пиеса
за
куклен
театър
*
19.. – 1986

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

ЛИСКО
ДИМБИ
ДОМБИ
МОКСИ
ДИНДИ
ЧИМИ
КАЛИНКА

Когато по пътя приятели вървят
дори и реките за мъничко ще спрат.
С учудване реките ще рекат:
– Приятели са тръгнали на път.

Когато по хълма там групата върви
дори и гората ще спре да шумоли.
С учудване листата ще шептят:
– Приятели са тръгнали на път.

Когато пристигнат до синьото море
това всяка рибка за миг ще разбере.
С учудване вълните ще шептят:
– Приятели са тръгнали на път.

Докато траят първите три куплета на песента /записана на лента/ на сцената виждаме красива картина, нещо средно между литографията и разтварящите се стереоскопични картини-приказки с ясно изразен първи, втори и трети план. Спокойно можем да наречем сценографското изображение пейзаж, пейзаж на широкия друм.

По този друм вървят четири миниатюрни фигурки, четири петънца, дори не можем да различим какво представляват. Но те ни въвеждат успешно в атмосферата на скитничеството.

В развоя на мелодията четирите петънца се изкачват по хълм, вървят по равнина, между дървета,, спущат се от хълм, скалиста местност и т.н., чак до момента в който прозвучава четиристишието:

Дръпнете се, приятелите идат.
Дръпнете се и ние да ги видим. Охо, охо.
Познати наши стари -
четиримата весели другари.

Малка полянка. Задава се групата на лисичето. Най-напред върви Лиско, следван от Димби, Домби и Мокси. Мелодията на тяхната песничка ги съпровожда. Виждаме четворката по равното, виждаме я да се изкачва по хълм, любуваме се на силуетите по билото. Магаренцето все изостава, все гледа да ръфне нещо, особено ако е бодил.

Ето сега Мокси, при едно подобно изоставане. Проследяваме го отблизо. Магаренцето отваря уста и налапва бодила и тъкмо да го схруска, ококорва очи.

М о к с и. Домби.

Домби се откъсва от групата си горе и се приближава до Мокси. Мокси му сочи земята.

М о к с и. Виж.

Домби гледа известно време.

Д о м б и. Димби.

Димби се откъсва от Лиско и се приближава към двамата.

Д о м б и /сочи земята/. Виж.

Д и м б и /поглежда земята/. А! /Поглежда двамата, те поклащат глави./

Т р и м а т а. Лискоooo!

Л и с к о /от билото/. Какво?

Д и м б и. Ела да видиш.

Лиско се спуща при тях.

Л и с к о. Така ме е яд, че вървим вече втори ден и никакво приключение. Какво гледате?

Поглежда заедно с тях надолу, навежда се, взима бутилката и я вдига пред очите си. Бутилката е в покой, но вътре нещо шава, нещо се бунтува, дори шепти тайнствени звуци. Без да му мисли много, Лиско хвърля бутилката на земята и драсва. Всички хукват след него, а Мокси, преди да хукне – извиква, сякаш да даде сигнал за бягане.

На полянката първи дотичва Мокси, после Домби, после Димби и накрая Лиско.

Всички треперят, не могат да се съвземат.

Първи се окопитва Лиско, после Димби, после Домби. Само Мокси продължава, тресе го, не може да спре.

Л и с к о. Мокси.

М о к с и. Само не ми разправяй., че почва приключение, само туй не ми казвай, защото веднага хуквам и няма да ме видите поне три години. Предлагам да си вървим по пътя и хич да не се връщаме, хич не искам и да знам какво може да има в тази дяволска бутилка.

Д и м б и. Предлагам да мълчим и да дишаме.

Четиримата поемат дълбоко и едновременно въздух, задържат го и шумно го изпущат, така – няколко пъти.

Л и с к о. Сега спокойни ли сме?

Д о м б и. Да не искаш да кажеш, че трябва да се връщаме на туй проклето място, където е бутилката? Димби, моля те, кажи му че нито аз, нито Мокси, нито ти... Защо мълчиш?

Д и м б и. Сега Лиско мълчи и се чуди как да се върне при бутилката.

М о к с и. Обаче без мен.

Д о м б и. На мен там крака ми повече няма да стъпи. Не ме интересува никаква бутилка. /напомпва се/ Разбрахте ли? /вика/ Не ме интересува нищо, никой не може да ме накара! /още по-силно/ За нищо на света!

Л и с к о. Домби, не викай.

Д о м б и. Няма да успееш, разбра ли? Няма да ни тикнеш отново в беля. Няма да ти се дадем и ще ритаме. Ето и Мокси ще рита. Няма да ти позволим.

Л и с к о. Какво няма?

М о к с и. Знаеш какво.

Л и с к о. Искам само да се върнем и да я разгледаме.

Мокси и Домби извикват раздразнено.

Л и с к о. Що за бутилка е там.

Мокси и Домби извикват отчаяно.

Л и с к о. Не мога, разберете, такава интересна бутилка лежи на пътечката, а аз тук бягам като последен страхливец. А тя – там затворена, вътре има живот, има нещо което мърда. Видяхте ли колко жално ни се молеше да го пуснем навън?

М о к с и /изкрещява/. Махни се от очите ми!

Л и с к о. Махам се.

Излиза.

Бутилката е самотна, виждаме само гърлото ѝ да стърчи, долната част е скрита, да речем, в тревата или в камъните. Музика, подхождаща за самотна бутилка, сигурно изпълнявана от самотна цигулка.

Бавно влиза Лиско. Застава настрана. Погледът му е отправен към бутилката.

Отгоре долитат гласовете на приятелите:

– Лиско, недей...

– Върни се.

– Пази се, Лиско.

Отново тишина. За кой ли път лисичето се е изправило самичко срещу неизвестното?

Туп, туп, туп! – това което тупти е сърцето му, чуваме го и ние, усилвателната уредба ни го осигурява.

Лиско бавно полага ръка върху гърдите си, сърцето спира.

Л и с к о /а може би запис на гласа му/. Да останеш, или да не останеш? Да се страхуваш, или да не се страхуваш? Това са въпросите. /Навежда се и вдига бутилката. Съзерцава я продължително./ Да бъдеш или да не бъдеш – това е въпросът.

Влиза Димби.

Д и м б и. Върнах се, но треперя.

Влиза Домби.

Д о м б и. Отново полудяваш.

Влиза Мокси.

М о к с и. Трябва да те вържем.

Тримата наблюдават с трепет лисичето, което вдига още бутилката пред очите си и се взира в нея.

Непознатата затворена материя, която досега беше в покой, бавно се раздвижва – надига се и се свива, катери се по стъклото и в даден момент, започва да съска.

Мокси изпищява и изчезва, последван на секундата от Домби и Димби.

Отдалечено от бутилката място, спокойно кътче.

Дотичва запъхтяният Мокси, спира, диша зачестено. Дотичва Домби, а после и Димби. Нищо не казват, само дишат, успокояват се

М о к с и. Тази бутилка можехме спокойно да си я подминем и да се свърши, сега щяхме да се къпем в някоя река. Но аз съм виновен, аз я намерих. И защо ви повиках? Вместо да си мълча, повиках ви и она, лудият, хоп – закопча се за нея..

Д о м б и. Мани, мани.

Д и м б и. Доста се изплаших.

Д о м б и. Димби, ти първи се връщаш при него, все ти се връщаш и ни подвеждаш. Докато кажа отивам си, ти се връщаш при Лиско и аз какво да правя, приятел съм и се връщам при Лиско, макар че ме е страх до пукване. Ако не се връщаш ти, аз никога няма да се върна при страшните работи.. Лиско винаги измисля нещо опасно за живота, все бягаме и треперим. На мен ми омръзна да треперя, от треперене хванах мускулна треска.

М о к с и. А така, кажи му.

Д о м б и. В това проклето шише има нещо много страшно, най-малкото – противно и ние вместо да си го подминем, какво – взимаме го в ръцете си и си задаваме въпроси. Тук, според мен, няма нужда от въпроси, а от бягане. Колкото по-далеч от бутилката, толкова по-добре.

М о к с и. И от Лиско!

Д и м б и. Мокси, ти си му първия приятел.

М о к с и. Вече не искам, отказвам се, този приятел ме тика към страх и ми става неприятел. Лиско е моя първи неприятел. Нямам по-голям неприятел от него. Мразя го, мразя и бутилката, не искам да я погледна.

Влиза Лиско с бутилката.

Мълчание. Погледите са вперени в бутилката.

Мокси. Лиско, ние те мразим.

Мълчание.

М о к с и. Домби, кажи му и ти.

Д о м б и. Мразим те.

Мълчание. Не могат да отделят погледите си от бутилката.

М о к с и. И Димби те мрази.

Мълчание.

Л и с к о. Светът е много неизследван. Нищо не се знае, нищо не знаем. Това, например, какво е? Кажете де, какво е това? Какво шава в шишето.

Д и м б и. Какво шава?

Л и с к о. Не е вода, не е лепило, не е мед, нито конфитюр.

Д и м б и. Лиско, знаеш добре какво се говори за такива бутилки! Това е някакъв дух, в бутилките затварят духове!

Л и с к о. Де да беше така!...

М о к с и. Какво?

Л и с к о. Нищо.

М о к с и. Повтори, повтори да чуем, целият свят да чуе и да те разбере, дето предпочиташ в бутилките да има духове.

Д о м б и. Така е, Лиско.

М о к с и. Чакай, Домби. /към Лиско/ Добре, да речем че има дух, ще отвориш ли бутилката?

Пауза. Секундите текат.

Лиско /най-послед/. Не знам, ще ми се.

М о к с и /злостно/. Да отвориш.

Л и с к о. Казал съм ви, любопитството е важно нещо. Вижте, вътре нещо просто ни моли да го пуснем на свобода. Защо да го държим затворено? Всяко нещо е родено да лети, да си гледа живота.

М о к с и. Море, то ако лети – да го пуснем веднага. Ако си гледа живота – отварям му тапата и да си гледа живота. Но де да знаеш...

Д о м б и. В бутилката затварят лоши духове. А сме го пуснали...

М о к с и. ...а ни е амнал. Най-малкото, ще се качи на гърба ми.

Л и с к о. Защо на твоя?

М о к с и. Знае се на чий гръб ще се метне.

Д и м б и. Да оставим бутилката и да си вървим.

Д о м б и. Към реката.

Л и с к о. Димби, не искаш ли да разбереш какво има в бутилката?

Д и м б и. Обаче...

М о к с и. Обаче, я!...

Д и м б и. В такива бутилки има духове. Никой няма да постави нещо хубаво в бутилка. Помислете само – бутилките съдържат или вино, или ракия, или коняк...

Л и с к о. Ама и швепс.

М о к с и. Колко е швепса бе, Лиско, на десет бутилки я се падне една, я не.

Л и с к о. За това обичам риска. Рисуваш и ако печелиш – печелиш, ако губиш – бориш се срещу злото. Няма нищо по-добро от туй, да се бориш срещу злото. Колко много злини!... Кой ще ги победи? Аз, ти, той...

М о к с и. Аз си паса.

Д о м б и. И мен ме няма.
Л и с к о. Отваряме ли, или не отваряме?
М о к с и. Лиско, сега стоя до теб и разговарям, защото знам, че няма да отваряме.

Д о м б и. И аз.
М о к с и. Иначе да съм драснал и да ме няма.
Д о м б и. И аз.
М о к с и. Макар, че пак ме е страх.
Д о м б и. И мен, но не толкова, защото съм сигурен, че...
М о к с и. Помниш, отваряхме куфар, избягах на три километра
Л и с к о. Тогава защо се противиш?
М о к с и. Защото пак ме е страх, да не стане нещо непредвидено.
Д о м б и. И мен.
Л и с к о. Тогава пет часа мислихме да отворим ли, или да не отворим и какво – нищо.

М о к с и. Беше много страшно.
Д о м б и. Докато отваряхме.
Л и с к о. А после?
Д и м б и. После нищо.
Л и с к о. Излезе ли нещо?
Д о м б и. Представи си, че беше излязло.
М о к с и. Не знам, но ме е страх да отварям бутилки. Тогава не излезе, а сега може да излезе. От бутилките ту не излиза, ту излиза нещо. Като отвориш тапата... де да знаеш. Остави си тапата затворена, а мисли че си я отворил.

Л и с к о. Засрами се, Мокси.
М о к с и. Мен не ме е срам – страх ме е.
Д о м б и. Без рискове!
Д и м б и. Колкото и да е смешно, с мен също става нещо необяснимо.
Л и с к о. Ако трябва да си признаваме, аз също се страхувам, не мога да си го обясня, но се страхувам. Кажете, да отворя ли?

Понеже Лиско е хванал тапата, Мокси извиква и изчезва, след него извиква Домби и изчезва, а на края, разбира се и Димби.

Д и м б и /преди да излезе/. Лиско, знам че няма нищо!
Димби излиза.
Л и с к о /както държи тапата/. И аз се страхувам. Вижте, ръката ми трепери, а знам, че няма нищо: какво може да има в една бутилка.

Лиско запява:
Не бягай ти, недей отстъпва,
защо се връщаш тъй назад?
Напред тръгни със твърда стъпка
и твой ще бъде тоя свят!

Напред, напред – не се страхувай
от духове или беди,
тоз който знае да рискува
накрая той ще победи.

Хайде! – Едно-две.
Хайде! – Едно-две.
Опа! – Едно-две! Едно-две-три!
В пазвата плювай,
недей се страхувай,
хайде – едно-две, едно-две-три.

Напред, напред – недей се спира
пред духове или беди,
размахай своята рапира,
втурни се бързо, победи!

Отначало Лиско не се напъва, предполага, че тапата ще излезе лесно, но тапата се противи и предизвиква неговото по-активно участие. Напън, още веднъж, нов напън, боричкане с бутилката.

Л и с к о. Брееей, този дух излезе упорит.

Внезапно тапата гръмва. Тишина. Чува се съскане. От бутилката започва да излита нещо прилично на дим, облак... Още по-неочаквано светлините угасват, съскането се увеличава, става режещо.

Отново светлина, секване на шума.

Пред учудения, направо, уплашен Лиско, стои неподвижен динозавър. Огромните размери и зловещия вид на праисторическото чудовище направо съсипват героя и детронират досегаишното му достойно поведение. Лиско немее, успява да направи само крачка назад, после извиква както никой друг досега и изчезва, с началната скорост на ракетата.

Спокойно кътче, отдалечено от мястото на бутилката.

Димби, Домби и Мокси.

Д о м б и. Колко е хубаво!

М о к с и. Без Лиско.

Д о м б и. Спокойно, тихо...

Д и м б и. Дочувам шума на поточе.

Д о м б и. Ще поплуваме.

М о к с и. Ще попеем.

Д и м б и. И ще си полегнем.

М о к с и. Така се живее сто години – пасеш, плуваш и лежиш, край на ужасите.

Чува се шум от бягащо същество.

Д и м б и. А!

Д о м б и. Какво е това?

Докато се усетят, връхлетява бягащият Лиско и префучава, без да ги погледне дори.

Т р и м а т а. А!... /обръщат се по посоката на Лиско./ О!

И хукват след него.

Друга полянка. Лиско спира и диша запъхтяно. Мокси спира и диша запъхтяно. Домби спира и диша запъхтяно. Димби спира и диша запъхтяно. Стараят се да си възстановят дишането. На всичко отгоре влиза и Чими.

Ч и м и. Ей, глупаци, полудяхте ли? /тишина/ Какво става? /Тишина. Никой не му отговаря./ Пак някоя измислица. /тишина/ Защо мълчите?

М о к с и. Чими, ще те ритна!

Д и м б и. Жабок, върви си!

Ч и м и. Пак се разтичахте.

Д и м б и. В момента имаме проблеми..

Чими излиза по посока откъдето те бяха дошли.

Тишина. Песен на птици.

Д и м б и /най-послед/. Лиско. /мълчание/ Защо бягаше?

Тишина.

Д о м б и. Какво се е случило? /Лиско не реагира/ Защо не говориш?

М о к с и. Говори и кажи – ако е за бягане, да бягаме още.

Все едно че Лиско не е на полянката, а другаде, стои безмълвен.

М о к с и /заклучава/. Нещо непредвидено.

Д о м б и. Лиско си глътна езика.

М о к с и. Откога чаках този момент.

Някакви викове обаче привличат отново вниманието им. Като писка и крещи до небето, Чими застава пред тях.

Ч и м и. Какво бе, какво беше? Такова нещо няма, не може и да има!

Чими профучава и изчезва.

Д и м б и. Мокси, какво правиш?

М о к с и. Треперя.

Д о м б и. Страх ме е.

Д и м б и. Лиско, какво се е случило?

Лиско мълчи.

Д о м б и. Чими и той префуча.

Д и м б и. Там има нещо.

М о к с и. Лиско, моля те, кажи ни.

Нищо, мълчание.

Чуваме равномерно: туп-туп-туп, нещо огромно върви, ясно че е динозавъра.

Лиско изчезва в противната посока, след него останалите.

Влиза динозавърът. Оглежда се и тръгва отново по посоката на изчезналите.

Влиза Лиско.

Л и с к о. Те избягаха от мен, понеже им нося нещастия. И си е така. Нека си живеят спокойно, без мен. Но какъв беше този страшен звяр?

Нещо крещи. Чими влиза и изчезва.

Докато Лиско се реши да хукне от своя страна, влиза Динозавърът.

Лиско е хванат на тясно, още не може да реагира. Двамата стоят и се наблюдават.

Лиско е толкова уплашен, че е спокоен, предполага се, че е откачил.

Л и с к о. Днес времето е хубаво, но наблюдавам онова дърво и се чудя, дърво ли е, или не е дърво... Ако го погледнеш от едната страна – е дърво, но ако го погледнеш от другата страна – пак е дърво, само че не прилича на дърво, а на друго дърво... На вас как ви се струва, дърво ли е или не е дърво, като се вземе предвид, че времето не е чак толкоз хубаво.

Д и н о з а в ъ р ъ т /с изненадващо тънко, детско гласче/. Момченце, искаш ли да си поиграем?

Л и с к о. Пък не му е и време да е дърво, по това време дърветата са се прибрали да спят.

Д и н о з а в ъ р ъ т. Моля ти се!

Л и с к о. Или пък са на екскурзия. На вас не ви ли се струва, че по това време всичките дървета са на екскурзия?

Според Лиско, вече е настъпил удобният момент, той изпищява и хуква, излиза.

Д и н о з а в ъ р ъ т /учудено/. А!...

Друго място в гората.

Димби, Домби и Мокси.

Д о м б и. Мисля че се отървахме от лисичето.

М о к с и. Сега ми е добре.

Д и м б и. Млъкнете.

Д о м б и. Какво, не е ли така?

М о к с и. Вече мога и да си попаса.

Чува се крясък, панически префучава жабокът Чими. След него – Лиско.

Д и м б и. Като ракети!

М о к с и. Ами и ние.

Д и м б и. Какво?

Д о м б и. Да профучим.

М о к с и. Вече треперя.

Много внезапно влиза Динозавърът. Застава пред тях като паметник, като съдба.

Тримата герои треперят, нищо не може да ги успокои, нито могат и да хукнат – само треперят, като придружават треперенето на телата си със звуци.

Обаче Димби и Домби все пак успяват, изглежда че се окопитват и изчезват.

Пред Динозавъра е останал само треперещия Мокси.

М о к с и /най-после проговаря/. Махни се, звяр! Ти си най-страшния звяр!

Д и н о з а в ъ р ъ т. Кой? Аз?

М о к с и. Макар че говориш тънко!

Д и н о з а в ъ р њ т. Моля те...

М о к с и. Нямам нищо общо с оня дете те пусна. Не сме никакви приятели, срещам го винаги случайно и той винаги намисля да отваря бутилки. Ако не беше отворил тапата, сега ти щеше да си живееш в бутилката, а ние...

Д и н о з а в ъ р њ т. Моля ви да си поиграем.

Посяга към Мокси.

Мокси изпищява и изчезва.

Д и н о з а в ъ р њ т. А!...

Динозавърът остава сам.

По наклона на тялото му, като тръгва от опашката, пълзи Калинка.

К а л и н к а т а /върви нагоре и говори/. Какво си ти, по което се катеря?

Дърво ли си, планина ли си, или си облак?

Д и н о з а в ъ р њ т. Динозавър съм.

К а л и н к а т а. Ди-но-за-вър.

Д и н о з а в ъ р њ т. Праисторическо животно, от изчезналите... Защо никой не иска... да играе с мен?

К а л и н к а т а. Ами като сте изчезнали какво търсиш тук?

Д и н о з а в ъ р њ т. Знам ли, я? Търся деца, да поиграем, а всеки бяга. Какво им става, защо всички, бягат. Искам да говоря с някого, да погалия някого...

К а л и н к а т а. Ти си много страшен.

Д и н д и. А така ми се играе.

К а л и н к а т а. Как се казваш?

Д и н д и. Динди.

К а л и н к а т а. Няма такива луди да си играят с чудовища. Че я се погледни – ти си грамада, планина! И не съм виждала по страшно нещо от тебе.

Динди заплаква.

К а л и н к а т а. Спокойно, не плачи, обърши сълзите си.

Д и н д и. А ти си толкова малка и хубава, така ти завиждам,. Всъщност какво си, не мога дори да те видя, само чувам гласа ти.

К а л и н к а т а. Дребна съм и съм нищожна – калинка. Е, красива съм, на точици, каквато е сега модата – сега се носят точките – но съм такова зрънце, че се страхувам, всеки може да ме настъпи.

Д и н д и. Но никой не се страхува от теб. Как искам да бъда на твоето място.

К а л и н к а т а. А пък аз – на твоето. Всички бягат надалеч, никой да не може да ме настъпи, нито да ме обиди, умирам да се страхуват от мен.

Д и н д и. Страшно е да се страхуват от тебе, това е най-голямото нещастие – да предизвикаш ужас. Искам да играя с някого, да погалия някого...

К а л и н к а т а. Ох, Динди, ако ти позволя да ме погалиш, не знам дали ще остане нещо от мене.

Д и н д и. Видя ли?

Калинката. И двамата не сме за никъде, готова съм да станем приятели, макар че защо ти съм аз, като не можеш нито да ме погалиш, нито да ме видиш.

Д и н д и. И все пак ми полекна, вече говоря с някого, чувам глас, някой не бяга от мен.

К а л и н к а т а. А пък аз се возя, някой ме вози, някой ме защитава, никой не може да ме стъпче. Много било хубаво, бе, Динди – да стоиш отгоре и да те носят насам-натам!...

Д и н д и. Тогава напред!... Там виждам четири същества от които ме е страх. Приближавам ги – бягат, приближавам ги – бягат. Особено едното, с дългите уши. Калинке, погали ме!

К а л и н к а т а. Галя те, усещаш ли нещо?

Д и н д и. Много е тъжно, да ти кажа. Но, все пак – напред.

Песен на Калинката;

Аз съм силна, аз съм здрава,
вижте ме – високо съм и пея;
аз съм мощна, величава -
яхнала чудовището, змея.

Кой ще дръзне да ми каже,
че съм само нищо и полвинка,
или да допусне даже,
че съм незначителна калинка?

Така е като имаш приятел голям,
за тебе вече с почит ще говори,
спокойно ще напредваш насам или натам,
той въздуха пред тебе все ще пори.

Кой ще дръзне да ми каже,
че съм само нищо и полвинка,
или да допусне даже,
че съм незначителна калинка!

Калинка...
калинка...
калинка...

*Гласът и героите се отдалечават, изчезват.
Затъмнение.*

Полянка.

Влиза Чими. Успокоява дишането си. Вижда бутилката. Взима я. Гледа я.

Ч и м и. Бутилка. /оглежда я/ Какво ли е имало в нея? /надига я към гърлото си/ Нищо не е имало. /поглежда надолу/ Тапа. Всяка бутилка си има тапа... Търкулнала се тапата – намерила си бутилката.

Бегом влиза Мокси. Вижда как Чими се кани да тикне тапата в гърлото на бутилката.

М о к с и. Стой! /Чими го гледа учудено/. Не затваряй.

Ч и м и. Какво?

Мокси грабва бутилката и я наблюдава.
М о к с и. От тук излезе нещо, което трябва да се върне пак тук!
Влиза бягащият Лиско. Спира. Гледа как Мокси държи бутилката.
М о к с и. Ти го пусна!
Л и с к о. Мокси, братко, този път се изплаших и аз.
М о к с и. А пък аз от треперене хванах мускулна треска. Ще се разглобя, ще се разпадна!... /дава му бутилката/ Пъхай го, махни го!
Л и с к о /на себе си/. Динозавърът има тънко гласче... и следователно... по пътя на логиката...
Ч и м и /страшно възмутено/. Логика! Чудовището ще ни глътне, а ти – логика!... Виж тука, виж, от тази страна е пропаст! Ако чудото се появи от тази страна /сочи обратната/ няма къде да бягаме. /обръща се към пропастта/ Ехо! /ехото отвърща/ Логика. /Ехото отвърща./ Разбра ли? Двеста метра пропаст.
Влизат Димби и Домби.
Д и м б и. Този път и Лиско...
Д о м б и. ...го е страх.
М о к с и. И няма къде да бягаме! /обръща се към пропастта/. Ехо.
Ехото отвърща.
Д и м б и и Д о м б и. А така!
Л и с к о. Приятели, по пътя на логиката...
Ч и м и /и всички други/. Тихо!
Л и с к о /упорито/. Това не е динозавър!
Ч и м и. А какво?
Л и с к о. Динозавърче! Дете!... Като нас!...
М о к с и. Лиско, действаш на нервите!
Ч и м и. Чуй!
В с и ч к и извикват: Ехо.
Ехото от дълбините на пропастта отвърща неколкократно.
Л и с к о /в настъпилата тишина/. Отивам при него.
Лиско излиза.
Ч и м и. Глупако, върни се!
П р и я т е л и т е на Лиско. Лиско !...
Ехото отвърща зловецо.
Л и с к о /върща се/. Всички деца се разбират.
Излиза.

Някъде.
Динди и Калинката.
Ехото долита до тях.
Д и н д и. Там си играят.
К а л и н к а т а. И ние си играем, Динди.
Д и н д и. А от мен – бягат.
К а л и н к а т а. Защото се страхуват.
Д и н д и. Искам да ги погаля...

К а л и н к а т а. Динди, съвземи се!
Д и н д и. Не искам да се страхуват.
К а л и н к а т а. Спокойно.
Д и н д и. Каж ми, Калинке, как да премахна страшната външност от себе си?

К а л и н к а т а. Динди, тихо!
Все още чуваме далечното ехо: Лискоооо...
...Някой иде.
Влиза Лиско, стира пред Динди. Двамата се гледат. Мълчание.
Тихичко се дочува ехото.
Л и с к о /тихо/. Там ме викат. /Пълна тишина./ Приятелите, ме зоват. /тишина, пауза/ Но аз идвам при тебе. /пауза/ Защо? /пауза/ Кое ме кара да идвам, да ме погълнеш? /пауза/ Но... като се замисля, не мога да не си кажа, че гласът ти е тънък, а тънки гласове имат само децата.

К а л и н к а т а /сочи Динди/. Той е бебе! На три месеца.
Л и с к о. Досега никое дете не е изляло друго дете.
К а л и н к а т а. Точно така!
Л и с к о. Мило динозавърче, дойдох при тебе, но знаеш ли как се страхувам? Казах си: Лиско, не си човек, ако не се приближиш до чудовището! /разтреперва. се, та чак зъбите му тракат и то силно/ Иииииетто ммме, пппри тттеб сссеем. Ччччак сссега ммме хххва-на!

К а л и н к а т а. Кое?
Л и с к о. Сsss... sssss... ssss.
К а л и н к а т а. Страхът.
Л и с к о. Дддд... дъдъдъдъ.
К а л и н к а т а. Да.
Л и с к о. Калинке, завиждам ти, качила си се върху него и хич не те е сссстрах.

К а л и н к а т а. Ми, нали сме деца.
Зад гърба на Лиско се появява Димби.
Д и м б и /шепти/. Аз съм тук.
Л и с к о /без да се обръща, продължава да говори на Динди/. Освен това, приятелството...

Зад гърба му се промушва Домби.
Д о м б и. И аз.
Л и с к о. Калинке, приятелството е...
– Всички сте луди! – казва Мокси и се появява рязко, но изглежда, че нервното напрежение се е превърнало в нервна криза и от там нервна ярост.

М о к с и /врязва се чак до Динди, поглежда го и вика/. Не те е срам! Пу!...
Л и с к о. Мокси!
М о к с и. Разглобих се от страх! Как не те е срам да се явяваш и плашиш!
Да гониш!

Д и н д и. Аз?
М о к с и. Разнищих се от треперене. Ето, пипни ме /Мокси пипа Динди/ усещаш ли? Това не съм аз, това не е магаре, а едно уплашено нещо. /вика със всичка сила/ Махни се! Остави ни гората и полянките. Те са наши. Реката е наша!

*Тишина. Голяма пауза.
Чува се хлипането на Динди.
Димби и Домби са учудени.*

*Д и м б и. Той плаче.
Д о м б и. Сълзи!
Д и м б и. Лиско, и ти.
Д о м б и. Плачеш.
Д и м б и /учудено/. Мокси!*

*М о к с и. Плаче ми се!
Всички плачат.
К а л и н к а т а. Еее, хубава работа!*

*Разплаква се и тя.
Влиза Чими.*

Ч и м и /оглежда ги както плачат/. Еее, голямо плачене! /Взема бутилката и я поднася отворена към Динди/ Хайде, влизай обратно.

М о к с и /скача/. Не! /Грабва бутилката и я захвърля далеч./ Проклетнико, махай се!

*Ч и м и. Аз ли?
В с и ч к и. Ти!
Ч и м и. Ужас!
Чими избягва.*

Плачът продължава, разтапя се бавно в тиха и много нежна музика.

И сега:

*започва
да се превръща
от плач
в нежно
успокояване.*

Л и с к о. А ние се страхуваме...

*Д и м б и. От тебе.
Д о м б и. Защото ни гонеше.
М о к с и. Навсякъде.
Д и н д и. Ми, исках да ви погаля.*

А сега:

*успокояването
прераства във ведрост,
ведростта поражда приповдигнатост,
после – смях.*

Вече всички се смеят.

И се покачват върху гърба на Динди. Нарездат се. Лиско взима калинката в ръката си.

*Л и с к о. Стана хубаво!
Д и м б и. Дори чудесно!
Д о м б и. Ние се намерихме!
М о к с и. Ехаа!*

К а л и н к а т а. И аз ви намерих!
Д и н д и. А Динди да намери Вас!
Л и с к о. За да стане пиесата!

Смях.

Всъщност, на сцената са останали само куклите на героите и гласовете им са записани на лента.

Долу са се наредили изпълнителите на ролите, които вече пеят:

Когато по пътя приятели вървят
дори и реките за мъничко ще спрат.
С учудване реките ще рекат: –
Приятели са тръгнали на път!

И припевът:

Дръпнете се, приятелите идват.
Дръпнете се и ние да ги видим.
Охо, охо – познати наши стари -
известните ни весели другари!